

huus, Indskibningen der o. s. v., saa ikke hellere vilde indskibe deres Varer paa et Dampskib paa selve Limfjorden, lade dem bevæge sig langs med denne og ud af denne, og saa gaae derfra, naar de endelig skulle gaae denne curriøse Vej til Flensborg? Det ærede Medlem var jo iblandt dem, der holdt ikke saa lidt paa Agger Canal, men denne har han aldeles overseet idag. Havde det ærede Medlem talt med det Medlem, som staaer i Forbindelse med en Entreprise, der gaaer ud paa at skaffe Dampskibe ind og ud igjennem Agger Canal i Limfjorden, saa vilde dette Medlem have sagt ham, at han har de største Forhaabninger om, at Alt, hvad der kommer over Aarhus fra Sjælland, vil igjennem Agger Canal gaae til England. Dette vilde ogsaa være en besynderlig Handelsvej, men det forekommer mig, at begge Dele blot ere kastede i Vægtstaaelen, for at komme til at vise, at det Project, som vi næsten Allesammen, med meget saa Undtagelser, hidtildags have holdt for det naturligste for Jylland, nemlig en Jernbane paalangs der igjennem, istand til at optage de Frembringelser, som komme fra det brede Jylland derved, at det gjøres smalle — thi vi gjøre Jylland smalle, end det nu er, ved at lægge Jernbanen hen imod Vest — ikke længere er rigtig. Denne Jernbane gjør nu det ærede Medlem og den ærede Minister sig Umage for at stille hen som en Chimäre, som et Skyggebillede, som en Sag, vi slet ikke mere med Fornuft kunne beskæftige os med, og derved søger man at skaffe Styrke for denne Jernbane. Men sæt nu ogsaa, at den hele Idee om en Jernbane paalangs i Jylland var falsk, urigtig og ufornuftig, seet fra Indtægternes Side, seet fra Jyllands Productivitetens Side, vindes der saa et eneste Argument for denne Jernbane ved at angribe Længdebanelen? Beviser dette ikke netop, hvor slet en Stilling man har med Hensyn til denne Jernbane, at man i dette afgjørende Dieblit bestandigt kaster sig over Tanken om en Jernbane paalangs og angriber den med alle mulige Argumenter, medens man ikke har et eneste tilovers for Jernbanen paatværs undtagen eet, som forekommer mig at modsiges sig selv, det nemlig, at det jo dog er gavnligt, at vi faae det vestlige Jylland forbundet med den

østlige Deel og med Kjøbenhavn. Det er kun en overordentlig ringe Deel af den vestlige Deel af Jylland, der bliver forbunden med den østlige og netop den Deel, der ikke trænger til at forbindes dermed, thi den har allerede et godt Forbindelsesmiddel isorveien igjennem Limfjorden, og jeg tager Løgstør Canal med. Det synes mig derfor, at den eneste Betragtningssmaade, der er opstillet, er uholdbar, thi den viser ganske tydeligt, at det er Noget, som man vil have, fordi man vil have det, uden at man egentlig, hverken i de mercantile Forhold eller i Landets Bestaaen, har nogen sand Grund, paa hvilken man arbejder. Naar det saa endda kun var en ringe Udgift, der var Tale om, naar den Udgift, der fordres af os, var sat saa lavt som muligt, saa siger jeg, som jeg allerede tidligere har sagt, at vi maatte ofre Noget for Regeringens Griller, og i den Henseende er jeg uenig med det Medlem (Lindahl), som først har talt, der sagde, at vi ikke havde at tage Hensyn til, hvad Regeringen vilde eller ikke vilde. Det siger jeg ikke, jeg siger tværtimod: Vi maa være overbeviste om, at vi kunne komme tilrette med Regeringen, thi kun derved kunne vi udrette Noget, men vi have det i vor Haand, ved en Nægtelse, ved at stille os densfot, at bringe Regeringen tilfids til at begribe, at, naar den skal kunne opnaae Noget, som skal være til Udvikling for det Hele, saa maa den gjøre en Frontforandring med Hensyn til sine Jernbaneanlæg.

At Ministeriet kan finde en saa afgjort Understøttelse hos det ærede Medlem fra Viborg (Bregendahl), det kan ikke være saa forunderligt, thi han staaer i Pivoet med Hensyn til Jernbanen i Jylland. Skal den gaae paalangs, saa vil han have den paa langs, thi saa kommer den til Viborg, og skal den gaae paatværs, saa vil han have den paatværs, thi saa kommer den ogsaa til Viborg; han har det overmaade let; men Sjælland, Jhen og hele Resten af Jylland, som have tungt ved at skulle lægge alle disse mange Penge ud, som forlanges her til, hvad jeg kalder en Chimäre, en Drøm, have det ikke saa let. Drømmen ligger nemlig dert, at man troer at til-